

[Boží všemohoucnost]

Někteří lidé si představují všemohoucnost Boží tak, že by nakonec Bůh nesměl dělat vůbec nic, aby neporušil svou všemohoucnost. Takovýto „hyperromantický“ názor je ovšem neudržitelný. Příliš se teoretizuje a pro samé spekulování, co všechno může Bůh učinit, se zapomíná, že Bůh může také něco *chtít*. A jestliže Bůh něco chce, pak opět něco jiného nechce (totiž to, aby se stalo jinak, než on chce), a pokud se to týká *jeho* činnosti, pak ovšem *nemůže* dělat to, co nechce (neboť jsa naprosto svobodný, nemůže být donucen, a tak kdyby něco dělal proti své vůli, mohl by to dělat jen ze své vůle, a poněvadž zcela jistě jeho „království není roztrženo“, nemůže dělat nic proti své vůli).

S tím souvisí i tvrzení, že „Bůh neexistuje, nebo alespoň se teprve rodí“, neboť by nemohl dopustit pro své zásadní a základní vlastnosti takové rozbujení hříchu a vlastně hřích vůbec. Jistě, že Bůh nemůže chtít, aby byl hřích (a on také nechce), ale to neznamená, že hřích nemůže být, neboť zároveň může Bůh chtít dát člověku možnost úplně svobodného rozhodnutí mezi poslušností a hříchem – samozřejmě, že tu nejde o *ustoupení* ve věci hříchu, nejdále snad dočasné ustoupení, ale není to vlastně vůbec ustoupení, neboť je diktováno pouze vlastní vůlí – zřejmě pro nějaký záměr. Je to prostě cesta, metoda, způsob dosažení cíle.

17. června 1945